

Recuperava, així, un clàssic del planejament de Catalunya que «el terrible parèntesi de la guerra», en paraules de Ribas mateix en la introducció del facsímil (1976), havia arraconat del tot. I reblava: «Puc assegurar per experiència personal —i honestament haig de dir-ho—, que quan en el mateix edifici que fou de la Generalitat es preparava durant els anys cinquanta el Pla provincial de Barcelona, cap dels que hi treballàvem teníem coneixença del treball de Rubió. Aviat, però, en l'Apèndix que vaig escriure per a *L'urbanisme de Gaston Bardet*, crec haver estat el primer a referir-me al *Regional Planning* en una publicació d'abast alhora comercial i científic. L'exemplar que posseeix Pau Vila romangué generosament a les meves mans uns dies, suficients per a mecanografiar les parts substancials i fotografiar els gràfics més interessants».

Resum del text escrit per Joan Antoni Solans i Huguet per al Ple del dia 8 d'abril de 2013, el qual fou llegit finalment en el Ple del dia 7 d'octubre de 2013 (curs 2013-2014)

Membres corresponents

Jaume Truyols i Santonja

(18.3.1921 - 28.8.2013)

Membre corresponent de la Secció de Ciències i Tecnologia de l'IEC, des del 2 de març de 1992, Jaume Truyols i Santonja era nascut a Sabadell el 18 de març de 1921 i ens va deixar, amb noranta dos anys, el prop passat 28 d'agost de 2013 a Oviedo, on vivia des de 1961, quan va anar-hi com a professor auxiliar de la càtedra que ocupava Miquel Crusafont i Pairó, un altre sabadellenc il·lustre que va ser el seu mestre i amic.

Va estudiar en el col·legi dels Maristes i, orfe de pare des dels catorze anys, va tenir una adolescència marcada per la Guerra Civil i per un internament en un camp de concentració com molts joves de la seva generació.

Quan va poder tornar a Sabadell, ja amb més de vint anys, va continuar els seus estudis a l'Institut de Sabadell, on es va trobar Miquel Crusafont com a professor de ciències naturals i promotor d'una Secció de Paleontologia del Museu de Sabadell, a la qual Jaume Truyols s'incorporaria mentre cursava la llicenciatura de ciències naturals a la Universitat de Barcelona.

Va exercir de professor de secundària als Escolapis, a l'Institut Laboral i a l'Escola d'Arts i Oficis de Sabadell, mentre col·laborava en el Museu i en l'organització dels prestigiosos Cursos Internacionales de Paleontología que dirigia el Dr. Crusafont, on es trobaven científics d'arreu discutint les teories evolucionistes i per on van passar els principals promotors de la teoria sintètica de l'evolució de G. G. Simpson.

A partir de l'any 1947 va començar a publicar treballs sobre la geologia i la paleontologia del Miocè del Vallès-Penedès i que es van anar centrant en la fauna de vertebrats fòssils. El seu ampli coneixement en aquest camp el va fer estudiar els jaciments de gairebé tota la península Ibèrica, cosa que va culminar amb la seva tesi doctoral, el 1962, *El Aquitaniense de Cetina de Aragón y su fauna de mamíferos*, en què es posa de manifest la seva expertesa tant en geologia com en paleontologia, i que va ser defensada a la llavors recentment creada Universitat d'Oviedo, on exercia de professor auxiliar de càtedra des de 1961. Va ser el primer doctor en geologia de la Universitat d'Oviedo. Val a dir que en aquells inicis de la Universitat d'Oviedo el professorat s'havia nodrit, en gran manera, de l'escola geològica catalana liderada per l'enyorat professor Lluís Solé Sabarís (Noel Llopis, Carmina Virgili, Manuel Julivert i el mateix Crusafont en són uns bons exemples).

El professor Truyols, el 1964, ja va obtenir la càtedra de paleontologia de la Universitat d'Oviedo que havia quedat vacant pel retorn a Catalunya del Dr. Crusafont per a ocupar la càtedra de paleontologia de la Universitat de Barcelona. Al mateix temps, ja havia adquirit un merescut reconeixement internacional pels seus treballs paleontològics sobre els mamífers terciaris i la seva evolució, i havia publicat en les millors revistes científiques, com *Nature*, *Science* o els *Comptes Rendus de l'Académie des Sciences* de París.

Però això no va ser cap problema perquè, atenent a la necessitat de formar geòlegs familiaritzats amb la regió cantàbrica, es dedicués, a partir de llavors, a investigar els terrenys paleozoics del nord d'Espanya, d'una gran complexitat tectònica i estratigràfica, i dels quals es tenia molt poc coneixement fins llavors. Per a ell això va ser un nou començament, però, encara que semblava increïble, en poc temps ja va començar a publicar articles

sobre el Paleozoic cantàbric i va formar un potent grup de recerca i docència sobre la geologia i la paleontologia d'aquest període geològic. Un grup molt complet, amb especialistes en braquiòpodes, mol·luscs, coralls, ostracodes, trilobits, foraminífers, conodonts i estromatopòrids, i que ha fet que es parli de l'Escola d'Oviedo, i al qual va imprimir un gran rigor científic i humanisme, amb un esperit de cooperació amb tothom sense precedents. I especialment amb nosaltres, els catalans, amb qui va mantenir sempre un tracte més que amable i va col·laborar, en tots els àmbits, sempre que se li demanava.

Aquesta col·laboració i el seu coneixement de la geologia catalana els va posar de manifest amb una magnífica conferència, el 23 de novembre de 1987, i que va ser la primera conferència i acte inaugural de l'aula magna del nou edifici de la Facultat de Geologia a Pedralbes, amb el títol «La geologia catalana entre l'oficialitat i la iniciativa privada», i que, un cop publicada l'any següent, és referència obligada per a qui vol conèixer la nostra història.

També havia fet un extens article, per encàrrec de la Institució Catalana d'Història Natural, el 1986, titulat «L'obra científica del doctor Miquel Crusafont i Pairó (1910-1983)» i publicat en el *Butlletí* de la ICHN.

Va col·laborar eficaçment amb la jove Universitat d'Oviedo agafant càrrecs de gestió i governança, com el de director del Colegio Mayor Valdés Salas, de 1962 a 1967; vicedegà de la Facultat de Ciències, de 1976 a 1978, i president de la Secció de Ciències Geològiques, de 1978 a 1980. Un cop jubilat, va continuar treballant amb eficàcia com a professor emèrit.

En l'àmbit científic, va ser soci fundador de la Sociedad Española de Paleontología, de la qual va ser el primer president, de 1985 a 1989, i que el va distingir dedicant-li, el 1999, un número especial de la *Revista Española de Paleontología*; també va ser-ho de la Sociedad Geológica de España, de la qual era el president de la Comisión de Historia de la Geología i que el va distingir com el primer membre d'honor. A més de membre corresponent de la nostra institució, també era membre de la Real Academia de Ciencias Exactas, Físicas y Naturales de Madrid.

En el seu currículum destaquen la vintena de tesis doctorals dirigides i les seves dues-centes publicacions científiques sobre paleontologia de vertebrats terciaris, d'invertebrats del Paleozoic, sobre evolució, sobre la geologia regional de diferents parts de la península Ibèrica i sobre història de la geologia, com he esmentat abans pel que fa a la història de la nostra geologia. També és autor d'una vintena de llibres científics i docents, i se li han dedicat un gran nombre de tàxons de fòssils.

Però aquesta ingent tasca científica i docent es veu clarament ultrapassada per la seva humanitat, constatada per mi mateix en les comptades ocasions en què vam coincidir,

però que reflecteixen molt bé el que van manifestar els seus col·legues i que queda sintetitzat per la descripció que en va fer el professor Luis Sánchez Posada: «una persona extraordinària por su espíritu científico, su humanismo, su conocimiento de la cultura en general, por su gran capacidad de guiar a sus alumnos y sus compañeros y por su sentido de la amistad. Era una autoridad por su prestigio bien ganado».

La Secció de Ciències i Tecnologia s'ha sentit molt honorada per haver tingut el Dr. Truyols com a membre corresponent i ha sentit molt la seva pèrdua.

Text llegit per David Serrat i Congost en el Ple del dia 7 d'octubre de 2013 (curs 2013-2014)

Jürgen Untermann

(24.10.1928 - 7.2.2013)

Jürgen Untermann, nat a Rheinfelden, Baden, el 24 d'octubre de 1928, ha mort a la seva residència de Brauweiler el 7 de febrer de 2013. Amb el seu traspàs es tanca tota una etapa de consolidació dels estudis als quals ell va dedicar l'esforç de tota una vida, fonamentalment la lingüística indoeuropea, les llengües itàliques, la paleohispanística i un aspecte que cal no oblidar en el seu decurs científic i vital: la filologia clàssica, a la qual fou sempre fidel.

Format a la Universitat de Tübingen sota la tutela i la direcció de l'eminent indoeuropeista Hans Krahe, heretà del seu mestre una capacitat extraordinària de síntesi i d'ordenació i taxonomia de les qüestions lingüístiques més complicades i discutides, amb humilitat i bon sentit, lluny de la prepotència que de vegades caracteritza els qui s'hi enfronten amb èxit, com ho féu J. Untermann. Ja doctor, obtingué la seva *habilitation* sota la direcció del no menys il·lustre Ulrich Schmolz, a Tübingen mateix l'any 1959.